Українська Стрілецька Кооператива
"КАЛИНА"

має на складі найновіші видання кооперативи "Червоної Калини" у Львові і продає по дуже приступних цінах. Видання "Червоної Калини" — це твори учасників визвольних змагань українського народу.

	Опр.	Брош.
Перші стежі	$1.25	0.75
Джінгісхан	.75	0.50
Чорні Рядки	1.00	
Спомини Шухевича 5 томів в гарній оправі	5.00	
Зірка	1.00	
Вадим	1.00	
Щоденник Чикаленка		1.75
Спомини Петрова 3 т.	3.00	1.80
Берестейський мир	1.50	1.00
Курилася доріженька		0.60
Перед навалою		0.60
Чорторий		0.60
Квіти і кров		0.60
На згарищах		0.60
Видиш брате мій	1.00	0.60
Партизани 2 томи	2.00	1.20
Кожухів	1.00	0.60
Галаган, спомини 4 т.	4.00	2.80
Світова революція 2 т.		3.50
На чорній дорозі	1.00	0.60
Чета крилатих		0.75
Хрестний огонь		0.60
Життя і пригоди Цяпки		0.75

	брош.
Глум	0.35
В огні	0.75
Оттак собі	0.40
Грішник	0.40
Договір з Денікіном	0.25
Слота	0.25
Між молотом а ковалом	0.25
Політика принціпіяльна і опортуністична	0.25
За рідне гніздо	0.20
Що таке інтернаціоналім	0.15
Бела, Буск, Звенигород	0.10
За український Львів	0.20
Перемишль	0.10
Теребовля	0.10
Хмельницький у Львові	0.10
На вічну Ганьбу Польщі	0.55
Гуцульський Курінь	0.75
Спохини Дорошенка 4т.	1.25
Гіркий то сміх	1.00
Товариші сміху	0.45
Люде і блазни 2 т.	1.00
Марево війни	0.30
Ждала, ждала козака	0.25

Крім повище наведених видань "Червоної Калини" маємо на складі всі другі видання зі всіх галузей української літератури, включаючи театральні і музичні твори.

Книжки висилаємо на замовлення за попереднім надісланням грошей.
На СОД книжок не висилаємо

Всі книгарні в Канаді дістають книжки на тих самих умовах, на яких побирали книжки впрост з кооперативи "Червона Калина" у Львові.

Замовлення просимо посилати на слідуючу адресу:

Ukrainska Kooperatywa "KALYNA"

BOX 2121 WINNIPEG, MAN або 153 McGREGOR ST.

— НАША СИЛА В НАС САМИХ —

СТРІЛЕЦЬКІ ВІСТИ

VETERANS NEWS

Орган Української Стрілецької Громади в Канаді

— РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ —

АДРЕСА: BOX 2121. WINNIPEG, MANITOBA, CANADA.

Рік II. Ч. 8. 31. СЕРПНЯ 1931. WINNIPEG, MAN., AUGUST 31st, 1931. Vol. II. No. 8.

Перед Рішенням Ради Ліги Націй

Незадовго знова зійдеться Рада Ліги Націй на своє вересневе засідання в Женеві. На тім засіданню мається знову порушити українську справу а радше розглянути справу польських погромів на українськім населенню під польською окупацією. Після недавного комунікату Трох, належиться сподівати, що в кінці на тім засіданню Рада Ліги Націй щось зробить в тій справі. Очі Українців не лише на Українських землях під Польщею, але також на других українських землях й на еміграції звернені на Женеву, але ріжні з ріжними почуваннями оцінюють ту саму справу.

Найсвідомійша частина українського громадянства прийшла до переконання що українську справу вирішить не Ліга Націй, але самий український нарід. Вони знають, що завданням Ліги Націй є старатися задержати нинішний стан посідання поодиноких держав і народів, компетиція Ліги Націй є лише оминати непорозумінь, які можуть довести до нарушення інтересів держав які зарепрезентовані в Раді Ліги Націй. Український Нарід вийшов з послідної війни найбільше покривджений, він не має нині клаптика землі в своїх руках. Щоби український нарід відзискав свої права, тим самим мусить наступити зміна нинішних границь поодиноких держав які забрали українську землю.

Є богато межи українцями таких, що дивляться на ту справу рожево, та пок ладають великі надії на Лігу Націй. Вони покладали рівнож великі надії на Вільсонові точки відносно права на самоозначення народів і як тамті завели їх, так само можуть дізнати розчарування і при кожнім подібнім розумуванню. Вони мусять знати, що на світі є справедливість, але її треба собі створити самому і за неї постояти. Нині є ще богато українців які склонні іти по площині малого опору, та вдоволятися хочби якими малими уступками. До тих що так думають треба зачислити наших угодовців, які хотілиби по годитися з поляками як лише ті зволять поступитися бодай в дечім малім. Їм усміхається спокій, манять себе можливістю мирної праці на полі культурнім та господарськім, а забувають, що ворог є бе-

STRILECKI VISTY — VETERANS NEWS

a monthly Journal Published by the Ukrainian Veterans Ass'n in Canada
158 McGREGOR ST. WINNIPEG, MAN.

Edited by Paul Shulha

And Printed by the People's Press Co.
at 155.McGregor St. Winnipeg, Man.

Річна передплата $1.00 — Поодиноке число 10 центів.

зоглядний, що він не додержує ніколи слова і що всі його нинішні обіцянки є пусті, яких він зовсім не думає держатися, як вже в історії не раз це доказав.

Поляки будучи певними, що за ними стоїть Ліга Націй, яка боронить стану посідання всіх зарепрезентованих в ній держав, від самого окупування українських земель стали нищити все, що українське, кольонізувати українську землю, замикати школи й культурні установи, а в послідній році взялися до самих погромів на українськім населенню в Галичині. Цего вже трохи за богато було всім, та публична опінія культурного світу, осудила таке варварство польського уряду. Українці ужили нового способу боротьби-прапаганди і в наслідок протестів як також публичної опінії світу спрямованої проти Польщі, справою польських погромів занялась Рада Ліги Націй, покликуючи для основнійшого розглянення справи Комітет Трох. Поляки знаючи, що їх вчинки можуть мати погані наслідки для них, старалися відтягнути справу осуду польських погромів перед Лігою Націй як найдальше і при помочі опікунки Франції се вдалося їм.

Головним аргументом поляків було те, щоби Ліга Націй дала їм можливість погодитися з українцями в дома, а що Ліга Націй має якраз задачу доводити сторони до згоди, то їм легко було це осягнути.

Дійсною причиною побоювань поляків було те, щоби не допустити до вирішення української справи Лігою Націй, бо коли так станеться, то тим самим буде стверджене окреме становище українського народу під Польщею, та по однім рішенню Ліга Націй може уважатись покликаною видати ще яке друге дальше ідуче рішення в тій справі. Поляки здають собі справу з того, що **всяке рішення Ліги Націй, хочби і яке невинне, заперечить повний суверенітет Польщі над УКРАЇНСЬКИМИ ЗЕМЛЯМИ ПІД ПОЛЬЩЕЮ.**

Те що проти інтересів Поляків, є якраз користне для Українців. Українські землі віддано Польщі рішенням Ради Амбасадорів з дня 15 березня 1923, але під певними застереженнями, як запевнення культурного, господарського і релігійного розвитку, а навіть територіяльної окремішности (автономії). Польща не виконала нічого з тих управнень українського народу і не збирається виконати їх. Рада Амбасадорів рішаючи справу, виходила зі заложення, що Польща виповнить ті всі зобовязання, а вона того не зробила. Ту потребу мусить доказати самий український нарід своєю силою в краю, та зєднанням публичної опінії за границею. Першим практичним виявом публичної опінії повинно бути рішення Ліги Націй у вересни цего року.

Певною річею є, що поляки стараються недопустити до якого небудь рішення у вересні. Вони відтягнули цю справу обіцюючи, що дійдуть до порозуміння самі з українцями. Українці в краю стоять непохитним муром та жадають наперед сповнення зобовязань зі сторони Польщі. Українські посли і сенатори видали навіть заяву, зясовуючи своє становище в тій справі, повідомляючи проте уряди великих держав. Невиключеною річею є також, що польський уряд може піти на провокацію та знайти межи українцями деяких запроданців, які підуть на згоду з ними і без запоруки навіть сповнення міжнародних зобовязань Польщі.

На вересневім засіданню Ради Ліги Націй, можуть зайти прихильні або неприхильні нам рішення. Будьмо приготовані на всякий случай і хотяйби українська справа мала якийсь мінімальний успіх, або невдачу, то це все не змінить нашого становища. Не вдоволять нас якісь мінімальні успіхи, як також не зломлять нас невдачі. Визвольна боротьба є затяжна і потребує

впертих та витревалих зусиль цілої нації, вона не може рішитись в однім дни, не можемо жити ілюзіями, будьтоби, щось повстане з нічого. Вереснева сесія Ліги Націй без огляду, чи вона буде нам корисна, чи ні, — має бути новим етапом до скріплення нашої витревалости, до консолідації наших сил у визвольній боротьбі.

Українці Канади і Злучених Держав! Ви богато поклали вже зусиль, а особливо богато спричинились до висвітлення ляцьких варварств перед культурним світом, будьте приготовані до подвоєння сво єї енергії в дальшім тягу визвольної акції Рідного Краю.

І. Г.

ПЛЕКАЙМО ТРАДИЦІЮ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТИ І УКРАЇНСЬКОГО ВІЙСЬКА

Кожний нарід дорожить своїм минулим —кожний нарід сильний своєю свідомостію спільно пережитих гарних часів, спільного поборювання нещасть, лихоліть, які на нього бігом віків лиха доля насилала. З цих лихоліть народи своїми власними силами знова виборолись і знова створили собі кращі часи. Це почуття великої сили і осягнення успіхів спільними силами цілого народу, стало для кождого члена даного народу великою цінностію, стало спадщиною по своїх батьках, дідах, прадідах і загалом предках. Не диво що кожний нарід гордиться своєю минувшиною, діти пізнають її в школі, вчаться про великі діла великих синів свого народу, пізнають їх, гордяться ними, вливають цю гордість і пошану в свою кров, в свої кости, в свій мозок і виростають на свідомих і карних членів народа, які готові посвятити все найдороще для добра цего народу з якого вийшли. Провідною дорогою для них є діла найкращих їх предків, їм просвічують діла героїв їхнього народа. Все те минуле,яке передали в спадщині нинішному поколінню предки, творить богатство нинішного покоління, яке називаємо традицією.

Кождий нарід є сильний своєю традицією і тому її запопадливо збирає, уміло плекає поширюючи її всіми засобами, які має до розпорядимости, як школою, літературою, памятниками, піснями, музеями і т. д. Перед нападами ворогів на ту цінність, кождий нарід її завзято боронить. Так вихований нарід є готов ввесь як один стати в обороні своїх прав в разі потреби з оружем в руках і принести найвищу жертву.

Найважнійшою цінностію кожного народу є його самостійна держава. Лише в своїй незалежній державі може нарід розвинути свої сили, так духові, як фізичні і забезпечити собі свою матеріяльну независимість в найвідповіднійший спосіб. Тому кожний нарід береже своєї самостійної держави з найбільшою запопадливостю і не жалує на оборону її ні гроша ані крови своїх синів. Кожний нарід на оборону найвищого свого добра, своєї незалежної держави, удержує військо, вишколює його, видає на него богато гроша, що

би бути приготованим відбити всякий ли хий замір лютого ворога, що хотівби знищити його незалежність і зробити його своїм рабом. Кожний нарід має право боронити своєї незалежности так, як чоловік має право ужити сили проти другого чоловіка,що силою хоче зробити його своїм невільником. Тому військо кожного народу має надзвичайно важні і високі завдання боронити найвищої цінности свого народу, його волі і незалежности, які можливі лише в своїй власній незалежній державі. Військо кожного народу є таким важним чинником у збереженню незалежної держави, що кожний нарід старається плекати традицію свого війська, підносить геройські подвиги своєї армії у минулому і загалом ставить справу армії на перше місце як синонім своєї незалежности. Традиція державности і традиція війська є справи які находять найбільшу увагу у кожного державного народу, а тим більше мусять вони знаходити бодай таку саму увагу у народу, який поневолений другими народами хоче відзискати свою незалежність.

Є ще і другі більше або менше важні чинники життя і устрою народу як творять його традицію, як церква, мистецтво, звичаї, архітектура (будівництво) ноша і т. д. — Все те переходить з батька на сина, з покоління на покоління і стає спільними справами, які обєднують даний нарід, якими приналежні даного народу гордяться і які вони бережуть.

Український нарід мав також свою державу, мав своє військо, яке доказувало геройских подвигів в обороні своєї батьківщини перед ворогами. Могуча українська держава за княжих часів цілі століття обороняла не лише свою землю, але навіть цілу Европу перед дикими ордами азийських народів. Перед українською київською державою дрожав Царгород. В ній цвила наука, молодіж вчилася читати і писати тоді коли на цю справу по других краях ще зовсім не звертали уваги. (гляди завіщання князя Володимира Мономаха.) Також за козацьких часів (гетьманщина) українські козацькі війська обороняли цілу західну Европу перед Турками і Татарами і ніхто інший, як українські козаки оборонили Відень перед здобуттям незлічимих турецьких військ. Українське козацьке військо під проводом гетьмана Богдана Хмельницького розбило польську армію, а польського короля Владислава взято в полон, прочистило Українську землю з ляцьких кольоністів-катів І в послідній війні українське козацьке військо, його традиція і геройські подвиги просвічували приміром для молодої української армії. Та молода українська армія, що через ніч виросла і стала обороняти відновлену українську державу перед московським інтернаціоналом і польсько-французькою армією, доконала рівнож великих діл. Лише маленька Галичина о трох міліонах Українців, яка післала своїх синів до української галицької армії, зуміла ставити чоло цілій Польщі з 18 мілійонами поляків на протязі 8 місяців і осягнула побідні бої, в яких ціла польська армія втікала як стадо перестрашеної товпи на просторі поверх 100 кільометрів і треба було аж французької армії щоби спинити побідний похід відважних українських лицарів. Також поміг ляхам удар червоноармійців, які після відвічного пляну взяли укр. армію в два огні, подаючи собі братерську поміч — дарма що оден червоний а другий білий. Або по бідний похід злучених українських армій на Київ, що гнали перед собою полчища московських інернаціоналістів, які в імя " самоозначення народів " прийшли загарбати українському народови його волю і незалежність. Так! Українці мають богато світлих днів з часів нашої державности - днів підйому народа, побідних боїв і самопосвяти. Все те входить в традицію укаїнської державности і українського війська.

Були світлі дні в минулому українського народу, дні, які наповняють гордостю кожного українця нинішного часу. І хоч

український нарід уляг, то уляг він перенавзі, бо він все мусів боротися проти переваги — проти ворога в десятеро більшого, проти ворогів які з кожної сторони нараз нападали. Вистарчить згадати навалу Монголів перед 1242 р., або дво-хрестний огонь Турків і Татар та Ляхів. За шляхецької Польщі і розцвіту турецької держави від 14 до 17 століття включно, або за послідної визвольної війни, де Польща з Москвою взяли в перехрестний огонь Українську Армію. Навіть чужинців, які перечитують історію України наповняє подив до наших предків, котрі серед несприятливих обставин все таки доконували великих подвигів зриваючись все наново до відбудови своєї державности. Їм (чужинцям) дивно стає, що Український нарід, котрий цілі століття був у неволі, не затратив почуття своєї національної окремішности і змислу відбудови своєї національної держави.

Лише найосновнійше пізнання історії, харакетеру і вдачі Українського народу кидає світло на цю справу. Бо коли Український нарід тратив самостійну державу, то не тратив він лицарського духа, не тратив він памяти геройств своїх предків. Про ті геройсва передавали новому поколінню спомини діди і батьки, ті геройства предків просвічували дорогу до організування нового війська і до організування нової держави. Не помогли найбільші зусилля Москалів вмовити в Українців, що вони "оден народ" з Москалями, бо Українці мали свою традицію передану бандуристами, оспівану піснями-думами, бо Українці відмінно від Москалів люблять волю і ненавистне їм рабство., бо Українці мають мистецький хист і вроджене почуття краси, відмінно від Москалів. Український нарід має індивідуалістичну вдачу. Українець любить творити своє життя самий. В родинному життю він не любить жити гуртом, але хоче мати своє власне господарство, на якім би він виявляв свою волю, коли натомість Москвин звик жити патріярхальним життям в гурті. В громадському житті Українець бажає мати доступ до него і виявляти в ньому свою співучасть, йому тяжко погодитись з рабським устроєм громадського життя. Це виявилось за часів гетьманів на Україні які були нічим іншим, як виборними президентами держави, які мали свою генеральну раду і прислухувались до її голосу, коли Московщина знала тиранську владу московських царів. Не диво, що на пограничу України і Московщини можна на перше око відріжнити Українську оселю від московської. Українська оселя ховається межи деревами садів, Українська хата окружена грядками цвітів, коли московська оселя не знає того всего, та стерчить сумно серед поля. Традиція всіх тих окремішностей Українського народу зложилась на те, що зусилля Москалів і Ляхів винародовити його і злити його частини з московським і польським народами, остали безуспішні. Зновак традиція Української державности і Українського війська спонукали його при кождій сприятливій нагоді відновлювати свою армію і свою державність.

По недавних зусиллях до відновлення Української держави йде підготовка сил до поновного зриву, до нової спроби відновлення Української незалежної держави. Що може найбільше цему помочи, та найкраще може приспішити і запевнити удачну слідуючу спробу і закріпити відновлену державу за Українським народом? Гляньмо хочби на недавну спробу відновлення Української держави і на її підготовку в Галичині. Вже перед війною творились Січи і Соколи, ширилась література про геройські діла козацького війська, про великі постаті українських державних мужів з часів княжої й гетманської доби. Молоде покоління виросло на цій традиції та збільшило ту традицію свіжими подвигами в роках 1917—20. Плекаймо ту традицію, не затемнюймо її свою безглуздою критикою! Нічого на світі нема совершенного і всяка робота, хочби найкраще обдумана, при переводженню її

стрічається з труднощами, які спричиняють помилки. Помилки необхідні і вони ведуть до вивчення справи, вони дають науку, школу життя для теперішнього і будучого покоління. Однак примір геройства, самопосвяти, побідних боїв, поборювання всіх труднощей в минулому не сміють бути затемнювані критикою для критики, або прямим обкидуванням болотом. На недавній визвольній традиції Українського стрільця повстала Українська Військова Організація, яка серед надмірно трудних обставин, криючись у підпіллю, окружена зі всіх сторін ворогом, шпіонами і провокаторами веде визвольну боротьбу. Чи маємо за те кидати на ню болотом, чи маємо краще гордитись її вчинками і помочи її повести дальше успішно її надлюдські зусилля в боротьбі з ворогом. Чи на місци голошення думок що ми можемо все осягнути мирною працею без витрати сил на боротьбу, коли те є свідома неправда. Мир потрібний длятого хто загарбав українські землі, бо в мирі він певно їх задержить на все. Щоб вирвати з кігтів завойовника українські землі, треба боротьби! Лише боротьбою можна прогнати ворога з українських земель. Спокій для поневоленого народу це вічне ярмо. **Час на мир для українського народу буде доперва тоді, коли ціла Україна буде становити свою волю в своїй незалежній державі.** Щоби осягнити це, треба творити ту силу, що має протиставитись ворожій силі і зломити її на українських землях. Тою силою може бути лише українське військо і всі зусилля українського народу мають бути спрямовані в напрямі творення його. Українська Армія 1917-20 р., творилася на традиції козацьких подвигів. Тому поширюймо ту традицію і виховуймо будучого стрільця, щоби він наслідував все добре, бувшого українського стрільця і щоб старався його перевищити. **На традиції українських козацьких військ, на традиції українських стрільців послідної визвольної війни, на традиції боєвиків з підпілля нинішнього часу мусить виростати нове покоління, яке скине вороже ярмо, очистить українську землю від ворога і створить Українську Державу.**

РОЗПЯТТЯ

Густий туман село криє,
Й вітер повіває,
І здається ніби чуєш,
Хтось в полі ридає.

Так іду я проти вітру,
За голосом плачу.
Розглядаюсь на всі боки,
Когож то я бачу?

Так іду я і дивлюся...
Гей в полі щось мріє,
Так ніби хрест, а на хресті
Щось висить, біліє.

Не йду - біжу... Чую
Від хреста ридання,
То знов крякіт гайвороння,
То важке зітхання.

Прибігаю і дивлюся,
Щож мені почати?
То під хрестом босі діти,
А на хресті мати.

Висить бідна, обшарпана,
З очей слези ронить,
Глядить з гори на діточки,
Що плачуть — бо гинуть.

Гинуть малі без матері,
Що висить розпята;
Хтож дасть їсти, приголубить?
Хто вкаже де хата?

Взнесли в гору оченята
Ломлять свої руки,
Та питають Розпятої:
За що терпиш муки?

За вас терплю безталанні,
Що не вміли жити
І катам дали рідну матір
На хресті прибити.

Заридали знову бідні,
А мати зітхає,
А тим часом гайвороння
Над нею кружляє.

Оден ворон сів на груди
Та очі довбає,
Весь "червоний," він від крови
Що з очей спливає.

Ось прилетів сусід його,
Та сей в "білі плями"
А завдає він нещасній
Ще більшії рани.

А завтрішня днина
Що принесе — він не знає.
Бо сьогодні жир для него,
Та прийде година:

Що за муки, за ті рани,
Кровію политі,
Вилють хижі "побратими"
Від віків неситі.

Бо воскреснуть ще дні Гонти
Пекло зарегочесь,
І встелиться поле трупом,
Та кровю сполочесь.

М. Литавський.

ВІЙСЬКОВЕ НАВЧАННЯ

Визволення українського народу та створення Соборної Незалежної Української Держави це мета, до якої стремить весь свідомий український загал, це ідея, яка поривала до чину богато поколінь в минулому; це ідея, яка спільними зусилля ми української нації мусить бути осягнена в майбутньому. До національного визволення і закріплення за собою права до вільного державного життя, ми повинні поступати дійсним шляхом належної підготівки, всіма силами стреміти до цего, щоб проти ворожих сил, які своєю перевагою нас поневолюють, організувати й протиставити свою силу, котраб остаточно перемогла ворогів нашої незалежности і створила вільну українську державу на наших землях. "Не ридай! — а здобувай!" Цей клич вже довго гомонить серед нашої суспільности, але памятаймо це,: щоб виконувати одно чи друге (ридати чи здобувати) треба витрачувати енергію тілько з цею ріжницею, що на "ридання" зуживаємо свою енергію під чужим насильством, а на "здобуття" вже зуживаємо свої сили по власній волі ініціятиві. На ворожі удари, ми в обороні протиставимо "ридання". по більшій части стараємося ублагати і переконати цілий культурний світ про наші права до вільного державного життя, а забуваємо дуже часто,, що права опираються на силі, тому силу треба творити. Не вистарчить під напором ворогів оборонятн себе, тоді доперва ми можемо мати якусь запоруку майбутніх здобутків, коли з оборони перейдемо до наступу.

Не замикаймо очей, але гляньмо на теперішні відносини: Версальський мир створив нову карту Европи, поділив нації на побідників і побіджених, кличі Вільсона "Самоозначення Народів" не втратили своєї сили, помимо того, що побідники диктували жорстокий мир побідженим. Стремління до визволення відродились в повній силі, не тільки серед поневолених народів Европи, але навіть серед чорної і жовтої раси. Світ готовиться до нової розвязки спірних питань, економічна кріза є певним доказом цего, що виринає марево майбутньої війни.

Український нарід знова може станути на розпутті. Грядущі події застануть його неприготованим, як було це в часі світової війни.

Історія визвольної війни і воєнна лі-

тература яскраво змальовують нашу трагедію, як наша молода українська армія без фахових сил і належної підготівки, без відповідних засобів оружя і воєнних матеріялів боролась і гинула під навалою в десятеро сильнійшого ворога. Замало було геройської посвяти цілих відділів, коли ворог перевищав нас чисельністю, військовим вишколенням і воєнною технікою. Наша армія хотяй переможена, створила нам традиційний культ геройства й самопосвяти, який має великий виховавчий вплив на молоду генерацію. В майбутньому замало нам буде станути "під історичну конечність" і по геройски традиційно гинути. Нам треба буде нанести ворогові побідоносний удар — з оборони перейти до наступу. До цего всего замало словесних патріотичних промов, тут треба належної підготівки цілої нації, фахової військової підготівки широких мас української суспільности.

До розвязання так важного питання військової підготівки приступили наші фахівці. Під кермою Генерал—хорунжого М. Капустянського та при співучасти других українських генералів і спеціялістів по поодиноким фахам других народностей започатковано в Парижі військові курси після американської системи позаочного навчання.

Кожний Українець, котрий бажає визволення Рідного Краю, повинен станути учасником військових курсів. Цею справою повинні занятись всі верстви української суспільности з кличем "не рядай, а здобувай", приложити своїх рук до цего важного діла, як вже не безпосередною участію в курсах, то матеріяльними фондами піддержати видавництво фахової військової літератури. Масовим військовим вишколенням маємо підготовити реальну силу, майбутніх борців, котрі не гинулиб як "лицарі абсурду" але щоб вони як фахово вишколені жовніри будучої української армії змогли нанести побідоносний удар нашим ворогам і станути твердою ногою на сторожі кордонів Соборної Незалежної Української Держави.

Інтересованих в справі військових курсів просимо звертатись за дальшими інформаціями до Української Стрілецької Громади Бох 2121, Вінніпег, Ман., або до Стрілецьких Гуртків.

Українські Громадяне! Жертвуйте на Фонд Військового Вишколення.

П. Ш.

ЧЛЕНСТВО УКРАЇНСЬКОЇ СТРІЛЕЦЬКОЇ ГРОМАДИ

Нераз приходиться членам УСГ.,почути від людей "вельми прихильно настроєних" до УСГ. ріжного рода наклепи, в яких повно "аргументів" бутьтоби УСГ., не виконує своїх завдань, не є тим, чим себе на зовні представляє. Одним з найголовнійших закидів після думки наших "прихильників" є те, що в рядах УСГ. знаходиться певна скількість людей, котрі не були взагалі в Українській Армії. Поминаючи другі закиди, як брак ідеольогії в УСГ., всякі осуди партійности, чи безпартійности УСГ., та стаття має на цілі вияснити справу членства УСГ.

Вповні треба признати те, що в рядах УСГ., знаходиться певна скількість членів, що з причини малолітности або відсутности (італійський і російський полон) не брали активної участи в українській визвольній війні. Однак ніколи не можна признати цего, щоби принимання таких людей в члени УСГ., було чимось нетактовним, або по думці наших "прихильників" — "нечесним ділом гіпокритства", (представляють себе стрільцями, а вони ними не були, організують відділи стрілкинь, і т. д.)

На повище наведені "закиди" супроти членства УСГ., треба надмінити устав УСГ., який означує категорії членства:

члени дійсні (бувші Січові Стрільці і жовніри У.Г.А.), члени прихильники, які можуть за виїмкову активність по двох роках стати дійсними членами і члени почесні іменовані Загальними Зборами Укр. Стр. Громади. Відповідно бо категорії членства Устав УСГ., приміное права і обовязки членів.

"Устав УСГ. це для вас" — скажуть наші "прихильники" — його можете зміняти після вашої вподоби, для нас він не обовязує брати як аргумент для опрокинення наших закидів."

Справді, на ту справу треба глянути цілком з інакшої точки погляду. Всім нам прислугує право критики і оборони. Не можна всі противні закиди брати за щось злобного, інтригуючого, в переконанню що свідомі Українці повинні кожну спраґу осуджувати в чесний спосіб, бо тільки таким поступуванням можна усувати поодинокі антагонізми, як рівнож всі помилки в нашому національно-організаційному життю.

Пригляньмося закидам а в першу чергу такому порівнанню, як УСГ., і організації ветеранів других державних народів. Ветерани державних народів користуються привілеями за понесені воєнні труди для батьківщини, вони мають на це моральне право. Їх організація включає тілько бувших жовнірів і на кожному кроці піддержує своє упривілійованє становище. Інакше мається справа з ветеранами Української Армії, вони не вийшли з української визвольної війни побідоносниками, хоч не були морально побідженими.На доказ цему повстали організації бувших укр., жовнірів, в Рідному Краю УВО. і в других державах на еміграції як Чехословаччині, Німеччині, Франції, Америці, Канаді і Аргентині, де тільки знайшовся гурток наших повоєнних скитальців, там повставала організація українських жовнірів не для почестей і привілеїв, але для ведення дальшої і невпинної підготівки до дальшої боротьби за визволення українського народу.

Українська Стрілецька Громада в Канаді це одна мала частина тої суцільної організації, котра на рівні з другими, стремить до створення реальної збройної сили, яка в даний час рішилаби долю українського народу. Згадаємо передвоєнні Січи і Соколи, котрі організувались на основах військової традиції українських козаків .Вони підготовили грунт до створення організації Українських Січових Стрільців, котрі відтак були тим фундаментом, на котрім збудовано Українську Армію. З воєнною програною український нарід не впав на дусі, інстикт самозбереження і стремління до вільного життя не зникнув. Це почуття виявляється активно на кожному кроці і в ріжній формі. Дивімся отвертими очима що діється наоколо нас; світ помимо великих пацифістячих кличів, готовиться до нової оружної розправи. Ми з нашої національної точки погляду не сміємо проповідувати рабського пацифізму, ані якогось заборчого мілітаризму, але мусимо стреміти до цего, щоб в будуччині українська нація зуміла кріпко постояти за свої належні права до вільного державного життя. УСГ., це не є збір старих ветеранів уведених в стан відпочинку, вона мусить розгорнути і побільшити свої ряди українською молодіжею. Українська нація програла війну тому, що під оружем були тисячі а не сотки тисяч стрільців. Мусимо стреміти, щоб в будучім зриві стали мілійони під оружя. Тому УСГ. старається збільшити свої ряди рівнож й членами прихильниками. Посуджувати тих молодих людей за гіпокритсво, не має найменшої підстави і цего не зробить чесний Українець. Бувші українські жовнірі, прибувши перед кількома роками до Канади, були з найбільшою радістю зустріли тут такі організації, котріб принайменше своєю зверхною формою вводили в життя культ визвольної військової традиції. Коли Українці в Галичині під польською окупацією змогли відновити Сокіл Луги (Січи) які ляцька влада нищить як осередки "антипанствового духа", то

цілком певно що Українці в Канаді не були б стрінулись з подібними перешкодами. Не думаю тим робити якісь закиди, знаючи, що кожне діло мусить мати належну підготовку, рівнож не можна сказати, що тепер вже наладнано цю справу як найкраще. УСГ., зробила початок і очікує співпраці всього свідомого українського громадянства.

Часи передвоєнної просвітянщини та побутовщини вже, проминули, вони відігравали свою визначну передову роль, коли одиниці йшли в народ — працювати для народа, тепер цей народ вже рушив в місця і в роках 1917—20 виявив чином своє бажання вільного державного життя. Цей чин не сміємо власними руками загребувати, але розгорнути його в широкі маси української суспільности як виховуючий засіб молодої генерації. Ідея української визвольної військової боротьби повинна перейти масово в наше українське суспільство. З почуттям свойого стрілецького обовязку, з почуттям відповідальности перед грядучим поколінням, УСГ. скріпляє духа української визвольної військової традиції рівнож і тим засобом як принимання в свої ряди молодших віком членів, котрі у визвольних змаганнях не могли взяти участи з причини молодого віку. Потрібним є щоб наші члени прихильники перенялись всеціло ідеєю визвольної боротьби українського народу, тою ідеєю, за котру їх старші брати полягли у визвольній війні і кріпшали душею й тілом та були готові віддати все що найдорощого за перемогу над ворогами вільного державного життя українського народу на його прабатьківських землях. Рівнож знайдуть місце в рядах УСГ., і старші громадяне, котрі бажають помочи своїми силами до переведення підготовки і організації сил, що в майбутньому мають здобути Самостійну Соборну Україну.

З РІДНОГО СЕЛА

Прийшла до мене туга,
Не веселий гість,
Принесла сестра
Сумну, страшну вість.

Сказала, що там тепер
Вся сила пекла й лють,
Що аж до синіх хмар,
Стовпи огненні бють.

Страшна буря все змела.
Осталось кілька хат,
А на краю села
Жертвою впав рідний брат.

Сумну вістку, брате, шлю,
Таке наше горе бач,
До відплати готовсь на прю,
Кріпись, мовчи й не плач.

Іван Новосад.

З життя Гуртків

Українські пісні в польській галі.
(Віндзор, Онт.)

В неділю дня 20-го квітня б. р. поляки в Віндзор Онт., скликали протестаційне віче, запротестувати проти тих петицій, що Українці вислали до Ліги Націй.

Члени з Укр. Стр. Громади, члени з Січової організації і С.У.С., почувши таку вістку про такий ганебний виступ віндзоських "браці", громадно всі зібрались і пішли на то віче, щоби запротестувати проти того ганебного і несправедливого очернення Нас.

О год. 3-тій по полудни (о котрій то год. малось відбути то віче) галя була вже переповнена по береги, розуміється не поляками, а Українцями, бо поляків прийшла мала скількість. По довгім, а довгім викликуванню через тупаня ніг публикою того цілого їх бесідника, куртина на сцені піднеслась і вийшов якийсь хрунь (він довго не виходив, мабуть встидно було йому показати свою пику перед Українців.)

І нараз починає плести собі якісь нісенітниці а потім питає хто є Петро Певний, а Українці відповіли всі: "хрунь! хрунь!"

Сейчас М. Гетьман попросив о голос і з початку йому дозволено, але сейчас поляки видячи що по нашій стороні буде правда, не позволили йому дальше говорити. На що Українці відповіли піснею "Не пора", а переспівавши цілу пісню, просять знову о голос, та голосу не уділено, і знов начинається друга пісня "Ми гайдамаки".

Поляки бігали по сцені як варіяти, не могли нічого зробити проти такої сили. Українців.

Пізнійше вийшов на сцену якись другий "муфца". Він згадав як то колись Україні з поляками в одних окопах лежали, на що Українці відповіли йому: "хай буде проклятий сей день".

Потім вийшов на сцену ще якись поляк і зачав говорити так, що від Українців діс став сердечні оплески, бо між іншим сказав "Україна Українцям" і нараз знову заграв лунав укр. гимн "Ще не вмерла Україна".

Поляки видячи що їх ціле віче розбито, безрадні, безсильні спускають зі соромом куртину, а Українці продовжають дальше свою пісню і прямують до виходу, І так то Українці у Віндзор, полишали то польське гніздо, горді і певні побіди.

Все можна зробити, тільки спільними силами, спільною працею і єдностю. Тому Українці беріть собі примір з того віча, робім спільно народню роботу, єднаймось а як прийде слушний час, то станьмо всі як один в одну лаву, одним фронтом, то тоді певно і ще раз певно, ворога розібемо в прах (так як то віче) і тоді ми будемо господарами на своїй Рідній Землі.

ЗІ ЗЛОБИ ДНЯ
(Бінфейт, Саск.)

По всіх більших осередках української еміграції в Канаді, за протяг несповна чотирох років, розвинулася ціла сіть Стрілецьких Гуртків, в кожнім найменшім кутку, де тільки вступив член УСГ., там навязуються звязки до організаційної праці. Шукати за основними причинами цього розвою УСГ., треба приняти як, за природню стихію у визвольному русі українського народа.

Ідея визволення, яка в роках 1917-20 потягнула до чину цілі тисячі українського народу і поставила в ряди української армії, остала жива в тих людей, котрі чесно сповнили свій національний обовязок і до сегодня стоять на тім самім становищі. Мало цього — українська визвольна Ідея полонить і молодше покоління та поривае їх до чину — до активної праці над визволенням українського народу.

Ще за рано робити певні підсумки на тому місті — тай не діло наше, зробить його дальший розвій подій, а осудить в будуччині українське громадянство. Однак і за короткий час приходилось Стрілецтву пережити гіркі хвилі розчарування, на жаль від деяких "своїх", котрі перед хвилею принимали їх з отвертими раменами. Кілько то присвячено шпальт таки в українській пресі (поминувши пресу третого інтернаціоналу) на яких поміщувано "богато злобної їди" проти УСГ. Кілько то "енергії" присвячено киданню зло бних нічим не оправданих кливет в сторону Стрілецтва? Кілько труднощів переносять наші Гуртки на місцях своєї діяльности. Але помимо цего наше членство стоїть неподвижно на свойому становищі. Кожний Гурток переживає певні труднощі і перешкоди, та не тільки Гуртки, але й поодинокі члени нераз відчули на собі інтриги "особистої амбіції" прикриті на зверх високопарними кличами. Між українським громадянством розвинена до високого степення партійна нетерпимість рабського покрою. Українці здібні між собою сваритися за дрібниці розярено й зі завзятою заїлістю. Колиби зібрати принай менше 10% тої енергії, яку зужито на релігійно-партійні спори, зібрати принайме-

ніше третину тих грошевих засобів, яких зужито на різного рода процеси, тодіби повстала сила, котраби двигнула нашу національну справу успішніше вперід.

Не слід розводитись над тим, що зужито колись на сварки рабської нетерпимости,— це пропало марно, але лишився оден досвід. Наш національний рух до визволення можемо порівнати до умового і фізичного розвою людини. Мала дитина в перших днях свого життя , реагує на всі противенства тільки плачем, відтак її мозгові клітини і фізичні сили розвиваються, ширшає виднокруг пізнання свого "Я". крі пшає фізична сила. Вже десятьлітний хлопець свідомо розпізнає ті помилки та осуджує їх, які він робив в шестім році свого життя. Так розвивається наш національний рух. По пізнанню свого національного "Я", ми стремимо як кожна живуча нація до розросту і сили, боротьбою здобуваємо, боротьбою поступаємо, боротьбою кріпшаємо — бо боротьба це життя.

Ми члени УСГ., повинні бути свідомі своїх обовязків, Ви-ж були тими, що в обороні національних справ наставляли свої грудь, Ви молодші члени прихильники, що з тим самим почуттям обовязку вступили в члени УСГ., не дайтесь унести злобі дня, зі всякими злобними накидами "своїх", боріться в чесний спосіб, як слід бротись нам стрільцям. Кожне непорозуміння і противенства в українськім національнім таборі, повинні мати свою національну мораль,, наша енергія не сміє зуживатись на взаїмне винищування.

Клич "всі за одного, оден за всіх" який видвигнули члени УСГ., на минулорічних Загальних Зборах, повинен бути примінений в кожному ділі, бо перед нами великі завдання. Ми, стрільці, зобовязані поширювати ідею українського національного визволення і всіма силами скріпляти визвольну боротьбу в Рідному Краю.

Вслід за іншими Гуртками спішить наш Гурток в Бінфейт, Саск. Тішимося симпатіями тутешнього українського громадянства, яка в кожному ділі співпрацює з нами, даючи моральну і матеріяльну поміч визвольній акції. Знаходяться у нас також люде, котрі з укритою і явною злобою стараються підкопати престіж нашого Гуртка як також поодиноких членів, але та назадницька злобна робота не в силах спинити нашу працю.

Е. Д.

ПЛЯНИ МОСКОВСЬКИХ НАЙМИТКІВ

В попередному числі "Стрілецьких Вістей" була допись про життя нашого Осіднього Гуртка у Вінніпегу. В тій дописі я бажавби подати дещо про наших "сусідів" большевиків. Переглядаючи "УРВісти" здибаю богато "небилиць" проти УСГ і визвольного руху. Річ зовсім природна, що наймити московського комінтерну на те є, щоб всіма силами спиняти український визвольний рух. Цеж ніяка новість; були між українським народом перед війною запроданці, що пропагували ідею "бе лаво царя і єдінаво русскаво народа". Є вони й тепер, тільки в зміненій формі "чер воного інтернаціоналу". Навіть ті самі люде, як Кирило Вальницький і Косма Пелехатий теперішні провідники Сельроба, а бувші наймити "царя Миколушки" ,стали нині наймитами Сталіна. Я бажавби дещо подати до відома наших членів, як то "комлідерська кліка" з Прічард, Аве. заходить коло бувших стрільців укр. армій різними способами, щоб нас "навести на путь праведну". Цілим майстром "навертання на путь праведну" є бувший дяк чи паламар, що все перший рвався цілувати в руки, є теперішним комлідером, він на большевицьких мітінгах завсігди глаголить "за миску сочевиці". Він був тим майстром, що майже цілий рік препарував "славетні дописі про чорну зраду корпусників" — та він на то редактор УРВістей! Одже в тій "мудрій головці", що вічно думає "про миску сочевиці", повстав той "геніяльний плян". Дійсно "геніяльний" — він бідняга з другими побратимами по фаху обдумали ось що: післати "своїх" в ряди нашого Гуртка, щоб вони сповняли ролю провокаторів , були доносчиками.

На перший погляд "плян" не злий, але які його наслідки? Наш Гурток у Вінніпегу в протягу року збільшився до сотні членів, також маємо поважне число кандидатів на членів і прихильників котрі внесли вписові листки на приняття їх в члени УСГ. і тепер працюють з нами. Маємо свою дуту орхестру (24 інструменти) як також і спортовий відділ. Наш Гурток був зорганізував харчівню, тим способом дав поміч своїм товаришам, котрі не мали гроша ані державної допомоги. Ми устроїли кілька удачних пікників, також помогли своєю орхестрою другим національним товариствам у їх підприємствах. Під теперішню пору, коли частина наших членів виїхала на жнива, ми не устаємо в праці, а дальше приготовляємося до устроювань підприємств на будуче. Важною справою для нас є надходяча зима, богато наших товаришів членів прибуде до Вінніпегу, треба нам завчасу подумати над тим щоб як слід повести організаційну працю зимою.

Комлідери поробили великі заходи а навіть ухвалили на 12 ударнім зїзді розбити УСГ. Щож помогло те все, що помогли провокатори і ті "ударники" що заглядали попід вікна нашої домівки, ті всі мітінги по парках і ті збіговиська під нашою домівкою, на які заходили навіть зі старших кандидатів на "скул тростістів", які по приказу Москви старалися переконувати наших членів, кричали що інвалідам не потрібно жадної допомоги бо то самі "ремісники" Щож помогли ті "редіо-іскри" в яких самий "старшійший" різжими побриханьками з "телячим захватом" вихвалював себе, як то він відкриває "тайни" УСГ., аж бідняга докотився до такого "великого розуму" що приватний лист, вкрадений в одного з наших членів з різними своїми коментарами і перекрученнями видрукував в "УРВістах". А в кінці появилися "маніфести" з анонімними підписами ніби то з членів УСГ. Це все глупота, пустомельство, тай тільки всего.

Є одно, за що почуваюсь до вдячности "комлідерам". Їх підлою брехнею , якою вони накидались на нас на кожному кроці, відкрили вони очи тим, яких заманили до себе. Все те вказує що "грязь московська" докотилась до самого краю, вона не має до нас доступу і тратить грунт під ногами. Большевицькі комлідери дали добре свідоцтво своєї підлоти, вони кричали і агітували проти допомоги українським інвалідам, обкидали грязюкою підлої брехні й лайки наших друзів по зброї, котрі як чесні жовніри згинули на фронті у визвольній війні, та гинуть по ляцьких і московських тюрмах, та дали доказ, що вони служать тим, які український карід держать ярмі.

З окрема треба подякувати "добродіеви куркуленкови" за його "редіо-іскри". Він своїм "писанієм" піддержував гумор стрільців і нераз наші товариші перечитуючи його "мудрощі", добре посміялись, та з найбільшим задоволенням благословили: "щоб той куркуленко здоров був і мав ще так раз більше пролітарське черевце, як тепер його має" Одже ви "добродію курку ленку" будьте так "гречні", не забувайте про нас наостріть добре свої "редіо-іскри" щоб ви почули навіть як котрий з наших членів в Осіднім Гуртку «пчихне». Ви-ж знаєте, що добрий гумор то половина здоровля. Не марнуйте вашого талану, а за це вас нагородять не одною "миской сочевиці".

М. Чуг—ий.
член Осідного Гуртка УСГ.

ОСТОРОГА

Уневажнюємо згублену (вкрадену) членську виказку виставлену Осідним Гуртком у Вінніпегу, на імя В. Лозовський. Хто зго лосився б до Гуртків УСГ. з такою виказкою, треба уважати його як **не-члена.**

Лист Українського Краєвого Товариства Опіки над Інвалідами до Української Стрілецької Громади

Укр. Краєве Т-во Опіки
над Інвалідами
ч. 184/31.
кв. 35. 52/31.

Львів, 6. квітня 1931

Хвальна Українська Стрілецька Громада у Вінніпеґу, Ман., Канада.

З вдячністю потревджуємо відбір Вашого листа з дня 7. лютня 1931 р. ч. 123/31 та переказаних нам грошей на Фонд Дому Укр. Інвалідів, а саме: $1.000 (тисячу американських долярів), $500 (пятьсот американських долярів), обі посилки в січні 1931 р. $500 (пятьсот американських долярів) одержаних нами в міс. березні за посередництвом того самого банку, без Вашого дотепер писемного повідомлення, що дає разом суму $2.000 (дві тисячі американських долярів).

Стан фонду цього з кінцем першого кварталу ц. р. виносить $32.246.10 в дни 26. березня ц. р. відбули ми останню нараду з т. зв. театральним комітетом та театральною кооперативою у справі будови на театральній площі. В наслідок умотивованої відмови обох згаданих установ остається нам вільна воля в справі купна готового будинку на цю ціль. Будемо старатися небавом вивязатися з обовязань супроти жертводавців на цю ціль, а в першому ряді супроти Української Стрілецької Громади та Обєднання.

Щиро дякуємо за постійну дотеперішню матеріяльну поміч та співпрацю для забезпечення інвалідів Укр. Армії й остаємо

з глубоким поважанням
За Головну Раду
Др. М. Гижа, голова. **М. Брилинський** секр.
за скарбника.
підпис нечиткий

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД

Стрілецький Вістей зложили

Гурток УСГ Торонто	$29.00
Гурток Віндзор	5.00
Гурток УСГ Судбури	11.00
Гурток УСГ Монтреаль	20.00
Гурток УСГ Бінфейт	2.00
Гурток УСГ Канора	7.20
Гурток УСГ Саскатун	10.40
Гурток УСГ Ріджайна	7.40
Гурток УСГ Едмонтон	8.10
О. Кіндяк	1.00
А. Полюляк	0.50
М. Литавський, Лемонт	1.00
Г. Лисечко, Мелвіл	3.00
Чит. Просвіти Гамілтон	2.00
Ю. Криса, Судбури	.50
Н. Н. Ольга	7.00
В. Топольницький	.15
Н. Н. Альвена	8.65
Й. Семенців, Смут Рок Фалс	1.90
Г. Теребенець, Веґревіл	2.50
В. Гриньків, Валкервіл	.90
Чит "Просвіта" Спіден	.50
С. Кутний, Канора	1.50
С. Віндик, Саскатун	0.40
С. Пелешок, Крейтон, Ман.	1.00
Е. Гуран, Крейтон, Майн	1.00
М. Козмінюк	.30
Разом	$133.90

Купуйте! **Ціна 10 цент.**

УКРАЇНСЬКА СПРАВА В ПАРЛЯМЕНТІ В ОТТАВІ.

За весь час істнування української іміґрації в Канаді це перший раз заговорив канадійський парлямент в Оттаві про українську справу нашого Рідного Краю, присвячуючи їй цілий день.

Все що говорено в парляменті записано стеноґрафічно і випечатано в книжечці "Гесард" з дня 8-го мая 1931. Ця книжечка є іеторичним документом. Вона повинна находитись в бібліотеці кожнього украянського Товариства і бібліотеці кожнього Українця в Канаді. Ціна її дуже низька бо лише 10 центів, в чім вчислено ціну за книжку і почтову пересилку. Замовляйте поки час. Замовлення слати на адресу Укр. Стрілецька Громада Бакс 2121. Вінніпеґ, Ман.

Читайте і передплачуйте двотижневик "УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС"

Виходить в Перемишлі, Галичина. Річна передплата $2.50 Передплату слати до кооп. **"КАЛИНА"** Бох 2121, Вінніпеґ, Ман.

ОДИНОКА УКРАЇНСЬКА ЗАГАЛЬНА АСЕКУРАЦІЙНА ФІРМА В КАНАДІ

Асекуруємо від слідуючих випадків: слабости, каліцтва, автомобілевих випадків, крадіжей, огню, ушкодження власної чи громадської власности, як також легкого чи тяжкого каліцтва. Асекуруємо на життя, позичаємо гроші на фарми і мійські реальности, автомобілі і т.д.

За скору, щиру і чесну обслугу ручимо і просимо приходити чи писати на адресу:
THE UKRAINIAN GENERAL INSURANCE AGENCIES
211 Confederation Life Bldg. Winnipeg; Man.

Купуємо, міняємо і продаємо: фарми, лоти, доми, і ріжні бизнеси. Рентуємо доми, помешкання в бльоках, завідуємо бльоками, позичаємо гроші на "морґеджі", виробляємо канадійські папери і т. д.

Зголошуйтеся у своїй рідній мові до:
THE MANITOBA LAND & LOAN COMPANY
211 Confederation Life Bldg. Winnipeg; Man.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ!

Літопись Червоної Калини

Ілюстрований журнал, виходить кождого місяця

Містить історичні та побутові статті з часів нашої визвольної війни. Описує живим і легким стилем історичні події наших визвольних змагань.

Передплата на рік $2.00

Передплату слати на адресу:
"КАЛИНА"
BOX 2121 WINNIPEG, MAN.

Кожне Українське Товариство, кожний свідомий Українець, повинні читати і передплачувати одиноку двотижневу часопись "НЕЗАЛЕЖНІСТЬ" що виходить в Парижі, Франція. Річна передплата $2.00 Передплату слати на адресу: Кооп. "КАЛИНА" Бох 2121, Вінніпеґ, Ман.

НА ВІЧНУ ГАНЬБУ ПОЛЬЩІ

Книжка обнимає 152 сторін; 39 знимок. МІСТ: — І. частина: А. Описи ляцьких варварств та звірств. 1. Пацифікація Сх. Галичини. 2. Погром Українців у Збаращині. 3. Вандали і Варвари. 4. Гірше звірів. — Б. Протоколи очевидців, зізнання побитих, лікарські свідоцтва, судові документи, інтерпеляції соймові, описи й петиція чужинців. 5. Обїздка епископа Бучка. 6. І. Терпиляк про своє побиття. 7. о. М. Блозовський про своє побиття. 8. о. Е. Мандзій про своє побиття. 9. Як я пережив польську "пацифікацію" (пише В. Починок). 10. Військова карна експедиція в Гаях. 11. Протоколярні зізнання про польські звірства. 12. Судові документи про польську "пацифікацію". 13. Лікарські свідоцтва. 14. Зізнання побитих. 15. Українські посли про своє увязнення в Бересті. 16. Інтерпеляція клюбу українських послів. 17. Анґлійський очевидець про жертви польських погромів. 18. Американець, жертва польського звірства. 20. Траґедія України. 21. Події в селі Черче. 22. Місс Шіпшінкс про польські варварства. 23. Американський кореспондент про польські погроми. 24. Амерк. кореспондент про "пацифікацію". 25. Анґлійські парляментарі в обороні українського народу.

II. частина: — Протестна акція проти польського терору. 1. Анґлія, 2. Америка, 3. Канада, 4. Бразилія, 5. Чехословаччина, 6. Німеччина, 7. Франція, 8. Бельґія, 9. Італія, 10. Данцінґ, 11. Литва, 12. Австрія, 13. Швайцарія, 14. Инші країни.

Ціна книжки 55 ц. Замовлення слати до
Української Стрілецької Громади
BOX 2121 WINNIPEG, MAN.

ПОШУКУЮ

В дуже важній справі Миколу Стратійчука (коваля) зі Снятина, Зах. Україна. Приїхав до Канади в 1928 р. у вересні. Минувшої зими був в Едмонтоні 10709 — 95.

Хтоби знав про него, або він самий, хай повідомить мене ласкаво на адресу:
M. Chuhrynsky, Box 2121; Wnnipeg; Man.